

İnternette bütün dünyaya ulaşan birinin komşusuyla hiç ilişki kuramamış olmasını postmodern bir durum olarak tanımlarken, kimliklerin mahalle tarafından belirlendiği ortamı herhalde modern değil modern-öncesi durum olarak tanımlamamız gerekiyor. Bu iki mekan tanımında modernin payına ise şehir meydanları düşmeli sanırım; bir yandan iktidarın ve hiyerarşinin sergilendiği, bir yandan ancak müşterisi olursa yaşayabilecek olan şehir meydanları... İnternette birbirine ulaşan binlerce insanın birden meydanlarda toplanıp gösteri yaptıkları Batı ülkeleri olduğunu görüyor, duyuyoruz. Mahallelilerin de şehir meydanlarını gösteri amaçlı kullanmaları hep olmuştur. Herkese açık bir iktidar ve otorite alanı olan meydan, sistemin kendisi tarafından zabtedildiğinde meşruiyet sorgulanmaya başlanmıştır zaten. Ama, örneğin Ankara'da miting alanı olarak Kasalar mevki gösterildiğinde, ülkenin en büyük işçi sendikaları 1 Mayıs'ı kapalı mekanda kutlama kararı aldıklarında, iktidarın işgali devam ediyordu... İletişim Yayınları'ndan çıkan *Ankara'nın Zulası* adlı Ankara Kalesi'ni konu edinen kitapta da, meydana inemeyenlerin maddi ve manevi olarak Kale'ye sığınmalarını okuruz. Bu üç mekanın, mahallenin, meydanın ve internetin bir aradalığına biz tanık olmadık henüz, yanyanalar sadece. Ama birçok ülkede bu yanyanalık geliyor. Bu gelişme ise henüz, *Affedilmeyen* filminin (Clint Eastwood) emekli-son katil olan kahramanının kasabayı işgal edip, orta ve alt-orta sınıflara ırkçılık, feminizm, meşruiyet ders verdiği düzeyi aşabilmiş değil. Sisteme tutunmak isteyenlerin tinerci çocuklardan korkusu ve Amerika tarzı herkesin kendi tanımlanmış sınırları ve mahallesinde birbirine değmeden yaşama çabası devam ediyor ve çarşı, iyi ki kameralarla kontrol altında! Los Angeles'ta onlarca kişinin ölse de, Gazi Mahallesi'nde silahlar patlasa, Paris gettolarında binlerce araba yakılsa da, çarşı, bu failerin kimliği konusunda net bir 'öteki' duygusuyla, belki biraz tedirgin oluyor, ama çarşıya uzanan bir el yok ortada.

Bizler de, Aydınlanma'nın berrak akılcılığı ile donatılmaya çalışıldığı bedava devlet okullarında, küçük dünyamızın bizi dünyaya bedel kıldığı ve mahkemeye 'düşme'nin bile aile şerefine dokunduğu, suç oranı en düşük ülkelerden birinde, daha çok Vietnam çağrısını mahalledeki sohbetlerde duymuştuk. Bugünkü ortamı ise kimsenin bir Bağdat daha olmak istemeyişiyle özetlemek mümkün görünüyor... Oysa ortada ne akıl, ne bedava okul var, ne de düşülmedik mahkeme kalmış. Belki küçük dünyaların direngenliği büyük çağrılara daha duyarlı oluyor...

Kebikeç, "Dünya'nın Merkezi Mahallemiz" dosyasını bu çağrışımlar ve hatırlatmalarla sunuyor. Dosya dışında da basın yayın tarihimizden çeşitli dergi ve kitaplar üstüne incelemeler ile ABD'ye ilk Anadolu göçlerini anlatan bir başka 'mahalle' ve 'kimlik' konusuyla ilgili bir yazı yer almakta.

Gelecek sayımızda, bir yanda aşiretlerin pamuk toplamaya indiği, bir yanda ülkenin en büyük sermayedarlarının yetiştiği, önde gelen sanatçıların boy attığı, Türkiye'nin kapitalistleşmesi/sanayileşmesinde önemli bir yer tutan bereketli toprakları, bütünüyle Çukurova bölgesini dosya konusu yapmak istiyoruz.

Saygılarımızla.

Kudret Emiroğlu